

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

บุคลิกมนตรา

ทดลองอ่าน

บุคลิก มนตราพาฏิหาริย์

นිර

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

มหาลินมนตรี

ทดลองอ่าน

มหาลินมนตรี
ปรี

มหาลินมนตรี

ปรี

Jamsai

ทดลองอ่าน

"เจ้าบริ"

"เปล่าเพคะ แต่หลังหม่อมฉันเป็นแผล มันน่าเกลียด"

"ข้าไม่สนใจแผลพวกนี้ดอก เจ้าเป็นเมียข้าไม่ว่าจะร้ายดียังไงเจ้าก็เป็นของข้า"

"หม่อมฉันยังไม่ได้เป็นเมียพระองค์สักหน่อย"

"ข้าก็รอว่าเมื่อใดเจ้าจักใจอ่อนเสียที"

"แล้วหากหม่อมฉันให้รอไปจนแก่ล่ะเพคะ"

"เพลานั้นข้าคงแก่หง่อม เจ้าอย่าหาว่าข้าไร้น้ำยาก็แล้วกัน" บั้วระวงหยุกแขน

อีกฝ่ายด้วยความขวยเขิน

"หรือที่เจ้าไม่รักข้า เพราะคนชื่อแสง มันเป็นใคร อยู่ที่ไหน"

"จะทำอะไรเขาเพคะ"

"ข้าจักฆ่ามัน คนที่เจ้ารักได้ มีเพียงข้าเท่านั้น"

บุคลิกสันดานตรา ชุด มนตราปาฏิหาริย์

นัธ เขี่ยน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2280-1

ภาพประกอบ DarkBird / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 359 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

สิ้นสุดการรอคอยกับผลงานเรื่องสุดท้ายในชุด 'มนตราปาฏิหาริย์' กับความรักข้ามภพชาติระหว่าง 'พระองค์จันทร์' หรือที่ทุกคนรู้จักในนามของ 'แสงสุริย์' นักปรุงน้ำหอมสุดลึกลับของอะ-โตกที่แฮส กับ 'บัวระวง' นักรุกกีสาวไฮโซหมิ่นล้าน ซึ่งถ้ายังจำกันได้ละก็ 'นัธ' เคยแถมเรื่องราวของทั้งคู่ไว้ตั้งแต่ใน 'กลบุงบา' จนถึง 'สาปกานดา' มาแล้วค่ะ

สำหรับ 'บุหลันมนตรา' ที่ทุกคนกำลังถืออยู่ในมือขณะนี้ เป็นเรื่องราวความรักเหนือปาฏิหาริย์และความอดทนรอคอยของพระองค์จันทร์เพื่อจะได้พบกับเจ้าบัว หรือบัวระวง เมื่ที่เขารักสุดหัวใจมาสิริ้อยกว่าปี หากถามว่าเขารักเธอมากแค่ไหน เลิฟบอกได้เลยค่ะว่าแม้ความตายก็ไม่อาจพรากเธอไปจากพระองค์ได้ เพราะหากเป็นเช่นนั้น... พระองค์ก็จะขอตามรักเธอทุกชาติไป ถ้าอย่างนั้นเราไปพบกับปาฏิหาริย์และการรอคอยของพระองค์จันทร์พร้อมๆ กันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'นัธ' เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด ตอนเด็กก็ชนตามประสาเด็กต่างจังหวัดที่แหวดล้อมไปด้วยต้นไม้ใบหญ้าและแม่น้ำ พอโตขึ้นหน่อยก็เข้าไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ กว่าจจะรู้ว่าหนังสือนิยายหน้าตาเป็นอย่างไรก็ราวๆ มัธยมสอง เรียกว่าติดใจและเริ่มอ่านมาเรื่อย จนมาเริ่มหัดเขียนจริงจังก็ตอนมัธยมปลาย จากเขียนเล่นๆ ก็ปรากฏว่าชอบจริงจัง เลยตั้งใจว่าสักวันจะเป็นนักเขียนให้ได้

ทว่าระยะทางกว่าจะไปถึงเป้าหมายของคนเราไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะพุ่งตรงสู่สิ่งที่ฝัน สำหรับของนัธเรียกว่าอ้อมโลก เจไปทางโน้นเฉียงไปทางนี้กว่าจะมีนิยายรักเรื่องแรกออกมาก็นานทีเดียวค่ะ นิยายรักเรื่องแรกของนัธเริ่มต้นจาก 'ให้รักเคียงเรา' ต่อด้วย 'จับร้ายมาชนรัก', 'หมั่นด้วยใจหมายด้วยรัก', 'เล่ห์ล้อมรัก', 'พลอยเหลี่ยมเพชร', 'กลบขบขบ', 'สาปกานดา', 'ลูกเปิดซินเดอเรลล่า' และ 'บุหลันมนตรา' ที่คุณผู้อ่านถืออยู่ก็นับเป็นเล่มที่ 9 แล้วค่ะ ขอขอบคุณที่ติดตามกันมาอย่างต่อเนื่องนะคะ

หวังว่าคุณผู้อ่านจะสนุกกับตัวหนังสือในนิยายเหมือนที่ครั้งหนึ่งนัธเคยรู้สึกตอนอ่านนิยายครั้งแรกค่ะ เข้ามาพูดคุยกันที่เฟซบุ๊ก 'นัธ' หรือ <https://www.facebook.com/nutwriter> ได้เลยนะคะ

นัธ

ลำนำกพิณพีแฉ่มไล ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทที่ 1

เธอต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ

เหตุใดถึงไม่อาจลบบทของผู้ชายคนนั้นออกไปได้ ทั้งที่รถยนต์แล่น
ออกจากร้านอะ-โศกที่แฮร์รี่ของราฟณ์เกือบห้าหาที่ได้แล้ว

หวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่แล้วเธอยังตกใจไม่หาย เขาพุ่งมอเตอร์ไซด์
เข้ามาจนเกือบจะชนเธอด้วยซ้ำ เธอล้มลงไปทีพื้น บอดี้การ์ดของเธอเข้าไป
ล็อกตัวหมอนั้นไว้ ขณะที่อีกคนพยุงเธอลุกขึ้นจากพื้น

'บ้าเป็นอะไรี่เปล่า'

บิวระวงเห็นว่าบุษยามินตราเพื่อนสนิทรีบเดินเข้ามาถามไถ่ด้วย
สีหน้าเป็นห่วง เธอไม่ยอมทำให้มีเรื่องมีราวที่ร้านของเพื่อนจึงปฏิเสธไปว่า
ไม่เป็นไรและยอมให้บอดี้การ์ดปล่อยผู้ชายคนนั้น ทั้งที่จริงๆ แล้วเธอจะ
เอาเรื่องก็ได้ เพราะเธอล้มกระแทกพื้น เสียภาพลักษณ์ไฮโซสาวมาดเฉียบ
แทบไม่เหลือชิ้นดี

ทว่าทันทีที่เขาถอดหมวกกันน็อคออก ผมยาวสลวยสีดำก็ทิ้งตัว
ลงมากลางอก ปากกว้างบีกบินซ่อนอยู่ในเง็กเก็ดหนังสีดำ และช่วงขายาว
อยู่ในกางเกงยีนสีเข้ม

ดวงหน้าของชายคนนั้นคมเข้มหล่อบาดตา สิ่งที่เด่นที่สุดบนใบหน้า
รูปไข่ที่บัวระวงมองเหมือนถูกสะกดก็คือดวงตาสีดำสนิททอประกายวิบวาว
ราวกับนิลกาฬเนื้อดียามต้องแสงไฟ

แทนที่จะโกรธ หัวใจกลับวูบไหวยามสบนัยน์ตาคมดูลึดำสนิทลึกล้า
จนยากจะดึงหาความลึก และลึลึบจนยากจะประเมินความรู้สึกลึกของ
อีกฝ่าย

'ขอโทษ ผมไม่ได้ตั้งใจ'

บัวระวงไม่อาจสบนัยน์ตาคมจัดดูนั้นได้นานจึงหันไปบอกลาเพื่อนสนิท
ก่อนรีบสาวเท้าไปที่รถอย่างรวดเร็ว แต่แปลกตรงที่เธอรู้สึกว่ามีแผ่นหลังของตน
ร้อนผ่าวเหมือนถูกสายตาร้อนแรงของเขาจับจ้องไม่วางตา

ไม่รู้จักกันเสียหน่อย

เธอเกลียดอารมณ์อ่อนไหวของตัวเองชะมัด เกลียดการคาดเดาไม่ได้
เกลียดการตกเป็นรอง และข้อสำคัญ เกลียดตัวเองที่วนเวียนนึกถึงแต่
ใบหน้าหล่อเหลากับรูปร่างสมชายชาตรี

เขาก็แค่...ผู้ชายร่างสูงใหญ่ ช่วงไหล่กว้าง ราวกับขุนเขาสูงชัน
ตั้งตระหง่านตากแดดทนฝนมานับร้อยปี ความใหญ่โตของเขาข่มให้เธอ
รู้สึกตัวเล็กจ้อยไม่ต่างจากมดปลวก

ใบหน้ารูปไข่ดูแข็งแกร่งปานรูปสลัก กรอบตาเรียวยาวซ่อนดวงตาคม
จัดสีดำนสนิท ทว่ามีประกายระยิบระยับบางอย่างชวนให้สงสัยความนัย

เหตุใดเขาถึงมองเธอราวกับว่าเรา 'คุ้นเคย' และ 'สนิทชิดเชื้อ' ทั้งที่
เพิ่งเจอกันเป็นครั้งแรก บัวระวงไม่เข้าใจและไม่อยากเผยความหวั่นไหวนี้ให้
คนแปลกหน้ารับรู้จึงผลุนผลันจากมา

รถแล่นออกมาพอสมควรแล้ว เธอพึงศีรชะกับเบาะรถ ปิดเปลือกตา
ซ่อนความรู้สึกวูบไหว ความคิดของเธอเริ่มเปลี่ยนจากใบหน้าหล่อเหลา
เป็นความตายที่ประชิดตัวราวกับเงาในช่วงนี้

ไม่สิ! ไม่ใช่แค่ช่วงนี้ เธอเคยผ่านวินาทีความเป็นความตายมาแล้วถึงสองครั้ง

ครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อบ๊วระวงอายุสิบขวบ เธอถูกโจรจับไปเรียกค่าไถ่ด้วยเงินสิบล้าน พ่อนำเงินมาไถ่เธอในโรงงานร้าง โดยมีตำรวจวางกำลังล้อมไว้ เธอยังเด็กมาก แต่ก็จำได้ว่ากลัวจับใจ หลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้น โจรสี่ห้าคนเหล่านั้นถูกจับตายด้วยคำสั่งของพ่อ เพราะพวกมันกล้าล่วงคองูเห่า

แล้วหนึ่งม้วนเก่าก็หวนกลับมาอีกครั้งเมื่อบ๊วระวงอายุย่างสิบเจ็ดปี เธอตกหลุมรักเด็กผู้ชายรุ่นราวคราวเดียวกันซึ่งพบที่โรงเรียนกวดวิชา เธอหนีออกมาก่อนเวลาเลิกเรียนเพื่อจะได้คลาดกับบอดี้การ์ดที่พ่อส่งมาดูแล ตั้งใจว่าจะไปดูหนังและทานอาหารกัน ก่อนที่เขาจะนั่งรถเมลล์ไปส่งที่บ้าน เธอไม่สนคำห้ามปรามของพ่อ เธอรู้แต่เพียงว่าความรักยิ่งใหญ่เหนือสิ่งอื่นใด

แต่แล้วเหตุการณ์ในวันนั้นกลับกระชากเธอออกจากกะลาแคบๆ ที่ชื่อ 'ความรัก' โดยไม่หวนกลับ

ระหว่างเดินอยู่ริมถนน จู่ๆ รถตู้คันหนึ่งก็ปาดเข้ามาพร้อมกับกลุ่มชายฉกรรจ์สี่คน สองคนยื่นล้อม อีกสองคนควักมีดปลายแหลมออกมาขู่เด็กผู้ชายที่เธอเชื่อว่าเป็นรักแท้กลับผลักเธอเข้าสู่เงื้อมมือของมัจจุราช

'เอาไปเลย อย่าทำอะไรผม'

บ๊วระวงถลึงตามองเด็กผู้ชายคนนั้นด้วยสีหน้าคาดไม่ถึง ความหลงใหลได้ปลื้มตามประสาวัยรุ่นมลายหายไปเหลือไว้เพียงความจริงแสนเจ็บปวด วันนั้นเธอตื่นนอนต่อสู้อย่างลำพัง แม้เป็นเหตุการณ์อุกอาจริมถนน แต่ไม่มีใครกล้ายื่นมือเข้าช่วยเหลือ เธอถูกหิ้วปีกขึ้นรถตู้ มัดมือมัดเท้าปิดตา ก่อนที่พวกมันจะโทรหาพ่อเพื่อเรียกค่าไถ่ ทุกอย่างรวดเร็วแบบมืออาชีพ

เธอรอดมาได้แต่ก็ถูกซ้อมสะบักสะบอมเพราะหนึ่งในคนร้ายคิดจะปลุกปล้ำ เธอสู้สุดชีวิต ดีที่หัวหน้าโจรเข้ามาทันและเบี่ยงคนคนเฝ้าเป็น

ผู้หญิงหน้าตาไว้ใจไม่ได้คนหนึ่ง พอนำเงินมาให้พวกมันเพื่อแลกกับร่าง ยับเยินของลูกสาววัยรุ่น เธอนอนรักษาแผลถูกทำร้ายอยู่ในโรงพยาบาล เกือบเดือนกว่าจะหายดีและกลับบ้านได้ท่ามกลางสายตากังขาของคนรับใช้ ในบ้านและเมียใหม่ของเธอว่าเธอถูกพวกมันข่มขืนรีเปลา

'ถ้าใครพูดเรื่องนี้ให้ได้ยินอีก ฉันจะไล่ออกให้หมด'

พ่อประกาศกร้าวต่อหน้าทุกคนในบ้าน ไม่มีใครกล้าพูดอะไรอีก แล้วเธอก็เบื่อกับที่จะอธิบายเรื่องเดิมๆ พวกมันเพียงทุบตี ไม่ได้ข่มขืน

คงเพราะความแค้นที่พวกมันกล้าทำร้ายแก้วตาดวงใจทำให้พ่อส่งคนตามรอยพวกมันอยู่หลายปีว่าจะจับตายได้ทั้งหมด ช่วงเวลาหลายปีนั้น เธอมีชีวิตอยู่ที่ท่ามกลางฝันร้ายและหวาดระแวงจนติดเป็นนิสัยไม่ว่าใครจะง่าย ๆ จนทุกวันนี้

ประสบการณ์ครั้งนั้นสอนว่าอย่าฝากชีวิตไว้ในกำมือของใคร แผลเป็นตรึงบนเอวคือพยานสำคัญ

บ้วระวางตัดสินใจว่าจะไม่ยอมรอความตายอีกแล้ว หากต้องตายก็ขอตายโดยที่เธอต่อสู้จนถึงที่สุด จึงตัดสินใจขอพ่อเรียนศิลปะป้องกันตัว และยิงปืน

พ่อจ้างครูมาสอนที่บ้าน ฝึกจนเธอชำนาญ กำลังจะไปลงแข่งขันยิงปืนด้วยซ้ำ แต่พ่อห้ามเสียก่อน พ่อมองว่าลูกสาวนักธุรกิจใหญ่ควรมีภาพลักษณ์ของนักธุรกิจมากกว่านักกีฬา พ่ออยากให้เธอเรียนรู้เรื่องเกมธุรกิจมากกว่าเกมกีฬา เธอจึงต้องเรียนพิเศษสารพัดอย่าง รวมถึงภาษาต่างประเทศอย่างน้อยสามภาษา

หากไม่รวมภาษาอังกฤษซึ่งพ่อส่งเธอไปเรียนซัมเมอร์ที่เมืองนอกทุกปีแล้ว พ่อจ้างครูต่างชาติมาสอนภาษาจีนกับญี่ปุ่นให้เธอแบบตัวต่อตัว จนสามารถฟังพูดอ่านเขียนคล่องแคล่ว

หลังจากเหตุการณ์ลักพาตัวทั้งสองครั้ง ไม่ว่าพ่อสั่งให้เรียนอะไร

บัวระวงก์ทำตามโดยไม่เกี่ยงงอน เพราะเธอรู้แล้วว่าพ่อคือคนเดียวที่ปกป้องคุ้มครองเธอจากภัยทั้งปวง

สำหรับบัวระวงแล้ว พ่อคือทุกอย่างในชีวิต เป็นฮีโร่ เป็นนักธุรกิจที่เก่งกาจ และเป็นผู้บังคับบัญชาใหญ่ของบ้าน แม่แม่ตายไปตั้งแต่เธอยังเล็ก และมีแม่เลี้ยงพร้อมลูกติดอีกสองคน แต่พ่อเป็นคนฉลาดและเฉียบขาด จึงไม่เคยหลงแม่เลี้ยงและยกคนพวกนั้นเหนือเธอเลย

ไม่ว่าคนเหล่านั้นจะมีเรื่องอะไรผิดใจกับเธอ...บัวระวงต้องถูกก่อนเสมอ

สรรพนามที่พ่อกำชับให้พวกเขาเรียกเธอทุกครั้งคือ 'คุณบัว' เธอจึงไม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจเมื่อพ่อจะมีผู้หญิงสักคนมาดูแลยามแก่เฒ่า เพราะพ่อก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีความปรารถนา

อดีตสั่งสอนและปมเพาะให้เธอเป็นผู้ใหญ่เกินวัย โดยเฉพาะเรื่องความรัก ด้วยวัยเฉียดสามสิบ บัวระวงควรมีแฟน มีครอบครัว แต่ความรักฉันหนุ่มสาว กลับเป็นของแสง เป็นนิยายเพื่อฝันไร้แก่นสาร

ทุกครั้งที่ผู้ชายก้าวเข้ามาหาหมายจะสานสัมพันธ์ ภาพของเด็กผู้ชายผมเกียรยที่ผลัดเธอสู้ง้อมมือคนร้ายจะเคลื่อนเข้ามาแทรกตอกย้ำเธอว่า 'ความรัก' ไม่เคยมีอยู่จริง

มันก็แค่ 'ผลประโยชน์' ของคนสองคนเท่านั้น ผู้หญิงคนหนึ่งอยากมีคนปกป้องดูแล ขณะที่ผู้ชายอยากมีเซ็กซ์ พวกเขาหยิบคำว่า 'รัก' มาปิดบังผลประโยชน์ที่พวกเขาต้องการก็เท่านั้น

บัวระวงบิดริมฝีปากหยัน เปิดเปลือกตากกลมโต ยกศีรษะขึ้นจากหนักพิงมองไปนอกหน้าต่าง แต่กลิ่นบางอย่างแตะจมูก ต้องสูดจมูกซ้ำอีกสองสามรอบจนแน่ใจ

"มีใครฉีดน้ำหอมในรถรีเพล่า"

"ไม่มีครับ ผมไม่ใช้น้ำหอม" บอดีการ์ดที่นั่งด้านหน้าตอบอย่างนอบน้อม

พลงหันไปทางคนขับวัยกลางคนซึ่งทำงานให้ที่บ้านมาหลายปี

"ผมก็เปล่าครับ ผมรู้ว่าคุณบัวไม่ชอบให้มีกลิ่นน้ำหอมในรถ ผมก็เลย
"ไม่ฉีด"

"แล้วได้กลิ่นอะไรหอมๆ เหมือนดอกไม้ไทยไหมคะ"

"ผมไม่ได้กลิ่นอะไรเลยนะครับคุณบัว" ทั้งสองสอดรับเป็นเสียงเดียวกัน
ทำให้เรียวคิ้วบางย่นเข้าหากัน

แล้วเหตุใดเธอถึงได้กลิ่นหอมนี้้นอยู่คนเดียว กลิ่นหอมของดอกไม้ไทย
น่าจะเป็นมะลิหรืออะไรสักอย่าง บัวระวงนึกไม่ออก เธอไม่มีความรู้เกี่ยวกับ
ดอกไม้ไทยสักนิด

"ช่างเถอะค่ะ บัวคงคิดมากไป" เธอบอกมัดไปอย่างนั้น ทั้งที่ความสงสัย
ยังคงวนเวียนไม่ต่างจากกลิ่นหอมที่ยังลอยอบอวลอยู่รอบกาย ไม่ได้ฉุนกึก
จนน่ารำคาญ แต่กลับหอมอ่อนๆ ให้ความรู้สึกสดชื่น "ถ้าถึงบริษัทปลูกบัว
แล้วกันค่ะ"

หญิงสาวข่มตาลงด้วยหวังจะพักสายตา ทว่ากลิ่นนั้นกลับทวีความ
รุนแรงขึ้นและแปรเปลี่ยนจากกลิ่นสดชื่นมาเป็นหวนให้อาลัยอยู่ลึกๆ เธอ
พยายามลืมตาเพื่อสลัดความคิดประหลาดนั้นทิ้ง แต่เปลือกตากลับหนักอึ้ง
ความรู้สึกง่วงงุนคืบคลานเข้ามาเกาะกุม หวังสำนึกสุดท้ายถูกกลิ่นหายไป
พร้อมกับศีรษะที่ทิ้งลงกับพนักพิง

เธอรู้สึกตัวตื่นอีกครั้งก็พบว่าตนเองยืนอยู่ที่ท่ามกลางหมอกหนาจัด
รอบตัวล้อมไปด้วยไอเย็นเฉียบ พยายามเพ่งมองออกไปเบื้องหน้าแต่ก็
มองไม่เห็นทาง จึงความมือสะเปะสะปะสาวเท้าไปข้างหน้าอย่างซ้าๆ กระทั่ง
เมื่อแตะ 'อะไร' บางอย่างที่แข็งแกร่งมันคงราวกับหินผา ม่านหมอกหนา
ทึบเมื่อครู่เริ่มสลายไป เผยให้เห็นว่าปลายนิ้วนั้นแตะอยู่บนแผงอกเปลือยเปล่า
อุตุมไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของมนุษย์

ทว่าเหตุใดถึงเย็นเฉียบนัก!

บัวระวงไล่สายตาขึ้นมองเจ้าของแผงอกเปลือยเปล่า ลำคอสีน้ำตาล ริมฝีปากหยักสวยบนดวงหน้ารูปไข่โค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม แม่ไม่อ่อนหวาน แต่ก็ไม่แข็งกระด้าง ดวงตาคมจัดทอประกายวิบไหวราวกับอัญมณีต้องแสงไฟ

"คุณ..." เธอเบิกตาโต เพราะใบหน้าหล่อเหลาคมคายนี้ช่างเหมือนกับผู้ชายที่เกือบจะซื้อรถมอเตอร์ไซค์ชนเธอด้วยซ้ำ

ริมฝีปากของเขาตลึกลงยิ่งขึ้น ส่งให้ใบหน้าหล่อเหลานำมองจนต้องไล่สายตาไปทางอื่น ซึ่งก็ลงมาพบกับบอกกว้างตึงแน่น เอวสอบได้รูป ฝ่ามือผิวนวลกระชับสะโพก และมีมือแกร่งสองข้างกำลังกุมตาบแบบที่เคยเห็นในละครย้อนยุค

ความตกใจทำให้เธอเบิกตาโพล่ง ผงะถอยหลัง แต่กลับก้าวไม่ออก เพราะถูกนัยน์ตาคมขวนหวอนให้จับจ้องราวกับล็อกเธอไว้แน่น

"คุณบัว คุณบัวครับ!"

เสียงนั้นดังขึ้นซ้ำๆ กระซอกบัวระวงจากภวังค์ ก่อนจะพบว่าเธอกำลังนั่งอยู่ในรถยนต์คันเดิม แผ่นหลังพิงกับเบาะหนัง ไม่ได้อยู่ในอ้อมแขนของผู้ชายแปลกหน้าคนนั้น

"ถึงบริษัทแล้วครับ" บอดีการ์ดหนุ่มรายงาน หญิงสาวโคลงศีรษะรับรู้ ก้าวลงจากรถด้วยท่วงท่าสง่าราวกับเป็นเครื่องแบบประจำกายที่ฝึกฝนมาจนคุ้นชิน

ทว่าวันนี้แต่ละก้าวที่เคลื่อนออกไปกลับไม่มั่นคงนัก จิตใจล่องลอย คอยแต่นึกถึงความผันแปรผลาด ความสงสัยเข้าเกาะกุมด้วยเครื่องหมายคำถามตัวเบ้อเริ่ม...เขาเป็นใครกันแน่!

บทที่ 2

เวลาบ๊วระวงกำลังยุ่ง เธอจะสั่งเลขชาย หน้าห้องว่าไม่ให้ใครเข้ามารบกวน แต่ดูเหมือนคำสั่งของเธอจะไม่เป็นคำสั่งสักเท่าไรวันนี้ เมื่อผู้ชายร่าง ประเปรียวเดินหน้าเร็ดเข้ามาในห้องโดยมีเลขชาย สาวใหญ่ตามหลัง

"ดิฉันแจ้งคุณวัตแล้วค่ะว่าคุณบ๊วยุ่ง แต่คุณวัตไม่ฟังเลย"

"ไม่เป็นไรค่ะคุณมล" หญิงสาวตอบเสียงอ่อนนให้เลขชาย วยกลางคน สบายใจ ทว่าอีกฝ่ายกลับตีหน้าซื่อ รีบแจ้งความประสงค์ทันที

"พี่จะชวนน้องบ๊วไปหาอะไรทานเย็นนี้ พี่จองโต๊ะไว้เพื่อน้องบ๊วเลย เชพมิชลินสตาร์หนึ่งดาวเชียวนะจ๊ะ"

บ๊วระวงกำปากกาในมือแน่น ตวัดตามองอีกฝ่ายด้วยแวตาวาววับ ภาควัตคงลืมไปว่าบ๊วระวงไม่ใช่หมูเินอวยที่เขาจะเคี้ยวง่ายๆ ไม่เช่นนั้น เธอจะกุมบังเหียนบริษัท ดูแลพนักงานหลายร้อยชีวิตได้อย่างไร ถึงเขาจะเป็น ลูกของแม่เลี้ยง แต่หากข้ามเส้นมากเกินไปบ๊วระวงก็ไม่เกรงใจเหมือนกัน

"จะไปกินอะไรที่ไหนคะพี่วัต ไม่เห็นชวนแพรกับแม่บ้างเลย"

"ดาวัตมาป่วนอะไรคุณบ๊วรีเปลา่คะ" การปรากฏตัวของภรณีและ ภวิตราลูกสาวคนสุดท้องของภรณีทำให้บ๊วระวงไม่ต้องออกแรง นอกจาก

แจกรอยยิ้มตามมารยาท

"พี่วัดแค่มาชวนบัวไปทานข้าว แต่บัวติดงาน คงไม่สะดวก"

"ดาว์ตอย่ากวนคุณบัวสิลูก"

"นั่นนะสิคะพี่วัด กะอีแค่เซฟดาว์ตเดียว ระเบิดพี่บัว เซฟสองดาว์ตก็ทานมาแล้ว"

ภควัตซึ่งตาใส่น้องสาว ขยับปากจะตอกกลับแรงๆ แต่แม่กลับโบกมือตัดบทเสียก่อน

"เออะๆ เราสองคนทะเลาะกันเป็นเด็กๆ ไปได้ ดุสิทกวนคุณบัวจะแย่แล้ว น้ำขอโทษนะคะคุณบัว"

ภควัตขบริมฝีปาก ไม่อาจขัดสายตาคูของแม่ได้ "งั้นพี่ไปก่อนละน้องบัว ไว้วันหน้าก็แล้วกัน"

ทว่าลึบร่างของภควัต แม่เลี้ยงกลับย่นแก๊งเหมือนมีเรื่องจะพูด เธอกำลังยุ่งจึงตัดบทถามเสียเอง

"คุณภรณ์มีอะไรจะคุยกับบัวรีเปล่าคะ"

"คือ... ฟรุ้งนี่มีงานเลี้ยงการกุศลที่คุณหญิงรุจีสมร* จัดขึ้นเพื่อหารายได้ช่วยเหลือเด็กพิการซ้ำซ้อน ทีนี้หน้ารับปากคุณหญิงว่าจะชวนคุณบัวไปให้ได้ คุณบัวสละเวลาสักชั่วโมงสองชั่วโมงไปงานได้ไหมคะ"

บัวระวางถอนหายใจอย่างไม่ปิดบัง เธอไม่ชอบถูกมัดมือชก โดยเฉพาะคนที่มักเป็นรองเธอในทุกๆ ด้าน

"น้ำรู้คะว่าควรบอกคุณบัวล่วงหน้า แต่น้ำเพิ่งเจอคุณหญิงเมื่อช่วงสาย คุณหญิงขอมาแบบนี้ น้ำก็ไม่รู้จะปฏิเสธยังไง เกรงใจคุณหญิงจริงๆ ค่ะ แม่ของคุณบัวกับคุณหญิงเป็นเพื่อนกัน เสียตายที่ตายไปแล้ว ไม่เช่นนั้นคงไปมาหาสู่..."

ประกายตาของหญิงสาวริ้วขึ้นด้วยไม่ชอบให้แม่เลี้ยงแะตะต้องแม่ของเธอ ดูเหมือนภรณ์จะทันเห็นแววตาไม่พอใจจึงยิ้มกลมกลืน

* คุณหญิงรุจีสมร คือแม่ของสายสวัสดิ์ พระเอกจากเรื่อง 'สาปภานดา'

"ขอโทษค่ะ คุณผู้หญิงท่านเสียเวลานานแล้ว นาก็เลยคิดว่าคุณบัวคงลืมไปแล้ว
อย่าโกรธนะคะ"

"บัวจะลืมแม่ตัวเองได้ยังไงคะ ยิ่งใครทำอะไรกับบัวไว้ ดีหรือว่าเลว...
บัวไม่เคยลืม!"

บัวระวางจงใจกระแทกเสียงที่ประโยคสุดท้ายให้อีกฝ่ายรู้สึกตัว แต่ภรณี
ยังตีหน้าซื่อไม่รู้ว่าเป็นเธอและลูกชายหัวแก้วหัวแหวนเคยบ่นหัวให้พ่อคิดว่า
บัวระวางจะอุปบริษัทตอนพ่อเริ่มป่วย ดีที่พ่อหนักแน่น ไม่เชื่ออะไรง่ายๆ
ไม่เช่นนั้นเธอคงจัดการแม่ลูกคู่นี้ให้กระเด็นออกจากบ้านไปนานแล้ว แต่
ที่ยังปล่อยให้เชิดหน้าอยู่ในวงสังคมก็เพราะเห็นแก่ภวิตรา ลูกติดของ
แม่เลี้ยงที่เธอรักเหมือนน้องสาวแท้ๆ ต่างหาก

ไหนๆ ภรณีก็คิดซักรอกเธอมาเป็นสะพานอยู่แล้ว ผิดตรงไหน
หากเธอจะอ้างบุญคุณกับคนแบบนี้

"คราวนี้บัวเห็นแก่หน้าคุณภรณีหรือคะ บัวจะไปให้ค่ะ"

"ขอบคุณมากๆ นะคะคุณบัว ถ้างั้นเดี๋ยวนำขอตัวออกไปโทรศัพท์
บอกคุณหญิงก่อนนะคะ"

ภรณีรีบสาวเท้าออกจากห้อง ภวิตราจึงนั่งลงที่หน้าโต๊ะ ถอนหายใจ
แรงๆ

"ถ้าแพรเป็นพี่บัว แพรตัดบทเดินออกจากห้องไปแล้วค่ะ แม่ชอบ
จู้จี้จ้านไม่เข้าเรื่อง แม่จงใจใช้พี่บัวตีขี้คุณหญิง ถ้าพี่บัวไม่ออกไป ไม่ต้องไป
ก็ได้นะคะ เดี่ยวแพรไปเป็นเพื่อนแม่เอง"

"ไม่เป็นไรจะ งานนี้พี่อยากไปเจอคุณหญิงบ้างด้วย ไม่ได้เจอนานแล้ว
แพรไปด้วยกันไหม"

"ไม่เอาหรือคะ ในงานมีแต่คนแก่ๆ แพรไม่ค่อยถูกกับพวกคุณหญิง
คุณนายหรือค่ะ ชินให้แพรไปก็ไปป่วนงานคุณหญิงพอดี นี่ดีนะค่ะที่พี่บัว
ยอมไป ไม่งั้นงานนี้แม่จับแพรแต่งกระโปรงฟูๆ สีหวานๆ แน่เลยคะ แพร

ใส่แล้วมันจี้จี้ ไม่เหมือนพี่บัวใส่อะไรก็สวยไปหมด เสียแต่ชอบแต่งสีที่มึมๆ"

"พี่แค่แต่งตามวัยของพี่เท่านั้นเอง"

"อายุแค่สามสิบแต่ทำตัวอย่างกับห้าสิบ พี่บัวแต่งแต่สีที่มึมๆ ทั้งที่พี่บัวสวยจะตาย คอระหง ขาก็เรียวยาว"

"ชมขนาดนี้ จะขออะไรจากพี่หึม"

"แพรวไม่อยากจะอะไรสักหน่อย พี่บัวคอยซื้อข้าวของให้แพรว คอยตามใจแพรวตลอด ขึ้นเป็นแบบนี้แพรวก็เสียคนแย่ลึคะ"

"ก็พี่มีน้องสาวคนเดียวนี่นา ไม่ให้ตามใจแพรวแล้วจะให้ตามใจใครล่ะ" ประกายตาคนฟังวูบไหว รู้สึกซาบซึ้งถึงความจริงใจของพี่สาวต่างสายเลือด

"พี่บัวก็หาแฟนเป็นตัวแทนตนสักทีลึคะจะได้มีคนให้รักให้ตามใจ"

เพียงเท่านั้นบัวระวงก็สายหน้าหรือ "ไม่เอาหรือจ๊ะ พี่อยู่คนเดียวแบบนี้ก็ดีแล้ว"

"ยังคิดมากเรื่องเด็กหัวเกรียนสมัยวัยรุ่นน้ออีกหรือคะ" บัวระวงนิ่งงันไปชั่วขณะ "ว่าแล้วเชียว นี่ถ้าแพรวรู้ว่าหมอนั้นอยู่ในไหน จะลากตัวมาคุกเข่าขอโทษพี่บัว โทษฐานทำให้พี่บัวกลัวความรัก"

"พี่ลึมไปหมดแล้ว ที่พี่ยังโสดอยู่อย่างนี้ก็เพราะยังไม่เจอคนที่ใช่ต่างหาก"

"ไม่มีสักคนเลยหรือคะ"

ไม่รู้ทำไมเธอกลับหวนนึกถึงผู้ชายในฝันคนนั้น ผู้ชายผมยาวหน้าตาหล่อเหลาคมคายถือดาบกระชับมือ แต่ก็ไม่น่าใช่ เธอไม่เคยหลงไหลเปลือกนอกเหล่านั้นเสียหน่อย

หรือเป็นเพราะดวงตาคมจืดที่มองเธออย่าง... โหยหาและอาลัยอาวรณ์กันแน่!

สงสัยจะถูกผีหลอก!

บัวระวงคิดเช่นนั้น เพราะไม่ว่าจะเดินไปทางไหนในโรงพยาบาล ก็เห็นคนหน้าตาเหมือนเขาผ่านสายตาไปหมดจนต้องเร่งฝีเท้าออกจากโรงพยาบาลหลังจากเยี่ยมพ่อที่นอนป่วยเป็นอัมพาตเรียบร้อยแล้ว

ทำอย่างไรจึงจะหยุดนี้ถึงดวงตาคมจืด เรือนกายสูงใหญ่กำยำ และบุคลิกเฉียบขาดทรงอำนาจเสียที เขาทำให้เธอสะดุดตาและเกือบสะดุด 'หัวใจ' ตัวเองด้วย

เธอเกลียดความรู้สึที่ตนรับมือไม่ได้ ความสับสนรุ่มเร้าจนไม่รู้จะหาทางออกอย่างไร นอกจากโทรศัพท์หาศิราณีผู้หน้าจะคลี่คลายปัญหาหัวใจนี้ได้

"นายยักษ์บอกว่าเขาซื้อแสงสุริย์หรือคุณแสง เป็นนักปรุงน้ำหอม" บุษบาามินตรารอกเสียงสติสตอบกลับมา

"นักปรุงน้ำหอมเนี่ยนะ?"

"อืม ตอนแรกฉันก็แปลกใจ เพราะบุคลิกน่าจะทำงานพวกวิศวกร หรืออะไรสักอย่างที่แมนๆ หน่อย หล่อล่ำขนาดนั้น แต่นายยักษ์ยืนยันว่า เขาปรุงน้ำหอมแล้วมาฝากขายที่ร้านของนายยักษ์"

บัวระวงเคยเห็นชั้นน้ำหอมที่วางขายในร้านอะ-โศกที่เฮ้าส์ ราคาไม่ถึงพันด้วยซ้ำ แล้วเขาเอาเงินที่ไหนมาซื้อมอเตอร์ไซค์ราคาหลักล้านแบบนั้น

"แล้วปกติเขาขายน้ำหอมที่ไหน"

"นายยักษ์ก็ไม่รู้ว่าเขาขายที่ไหนอีก"

"แล้วคุณยักษ์รู้จักเขาได้ไง"

"รู้จักผ่านลูกค้าคนหนึ่งของร้าน ลูกค้าคนนั้นเอาน้ำหอมมาพร้อมบอกว่าสนใจวางขายที่นี่ นายยักษ์ไม่ต้องทำอะไร แค่ขอพื้นที่สำหรับวางขาย แล้วจะจัดการเรื่องดีเซลเพลย์เอง นายยักษ์จะหักส่วนแบ่งเท่าไรก็หักไป"

ยิ่งฟังบวัระวงก็ยิ่งแปลกใจ ราพณ์แทบไม่ต้องเสียอะไรเลย แถมยังได้ ส่วนแบ่งวางขายอีกต่างหาก

"แปลว่าเขาแทบไม่สนใจรายได้จากการขายน้ำหอมเลยนะหลิว แก้วว่า มันแปลกๆ ไหม"

"แปลกสิ ฉันทว่าเขาทำตัวลึกลับซอบกล จะตีลังงานที่ก็ติดต่อกันผ่านผู้ชาย คนนั้น ทำทางเหมือนলেখา มากกว่า แล้วเขาจะปรุงน้ำหอมตามจำนวน ที่อยากจะทำ สั่งตามมาที่หลังก็ไม่ได้ แล้วก็ให้เมสเซนเจอร์เอามาส่ง แทบไม่เคยมาที่ร้านเลย"

"ขนาดนั้นเลยหรือ"

"เออ นายยักษ์บอกว่าไม่เคยคุยโทรศัพท์กับเขาเลย เวลาตีลังงาน ก็คุยผ่านলেখา นายยักษ์บอกว่าศิลปินอาจจะชอบความเป็นส่วนตัว รู้ใหม่ว่า แกโซคดีมากที่ได้เจอเขา เพราะตั้งแต่เปิดร้านมาหลายปี นายยักษ์เพิ่งเจอเขา ครั้งที่สอง ประวัติหรือรูปในอินเทอร์เน็ตก็ไม่มี ทั้งที่น้ำหอมของคุณแสง ขายดีมาก แต่ฉันว่าเขาประหลาด ทำตัวลึกลับอย่างกับผีแน่ แกชอบเขา จริงๆ หรือบ่าว"

"เปล่า" ทว่าเสียงที่ตอบไปกลับเบาหวิว ไม่นั่นคงอย่างที่เคยเป็นเลย "แค่สงสัยเฉยๆ"

"คนประหลาดๆ แบบนี้ห่างไว้ดีทีสุดนะแก"

บวัระวงพยายามแล้ว แต่ใบหน้าของเขากลับไม่ยอมห่างหายไป จากใจเลย ยิ่งได้คำตอบจากเพื่อนสนิทก็ยิ่งเพิ่มความสงสัยเข้าไปทวีคูณ แล้วเธอก็จะไม่ปล่อยให้ตัวเองสงสัยนานเสียด้วย

ให้รู้ไปสิว่าคนของเธอจะหาตัวเขาไม่ได้!

ความฟุ้งซ่านรุ่มเร้าจนบวัระวงไม่อาจข่มตาหลับได้ กระทั่งผ่านไป ครู่ใหญ่กลิ่นหอมอ่อนๆ ก็ลอยตลบอบอวลอยู่รอบกายโดยไร้ที่มา เธอ

ไม่ฉีดน้ำหอม แล้วเครื่องสำอางประทีนผิวก็ไม่ใช้กลิ่นดอกไม้หอมแบบนี้ กลิ่นนั้นหอมรัญจวนใจเหมือนกลิ่นดอกไม้ไทยที่หอมยามค่ำคืน อาจจะเป็นมะลิหรือไม้ก้ำป่า แต่จะมีดอกไม้ชนิดอื่นอีกไหมเธอไม่แน่ใจ ความหวังงุนที่หาได้ยากในทีแรกกลับทำให้เธอปรือตาไม่ขึ้น พยายามฝืนเท่าไรก็ไม่เป็นผล คอยแต่จะผลักเธอให้ร่วงหล่นลงสู่นิตราภรณ์ให้ได้

แล้วบัวระวงก็กลับมายืนจุดเดิมเหมือนครั้งก่อน รอบกายเต็มไปด้วย ม่านหมอกสีขาว มองไม่เห็นทางข้างหน้า ทว่าคราวนี้มีเสียงขลุ่ยเคล้าคลออ่อนหวานปนเศร้าบีบหัวใจจนเธอต้องสาวเท้าตามหาต้นเสียง

ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทางข้างหน้ามีหลุมบ่อหรือหุบเหวไหม รู้แต่เธอไม่อาจหยุดฝีเท้า เสียงหัวใจเต้นกระหน่ำร่ำร้องให้ตามหาต้นเสียงด้วยหวังจะพบ 'ผู้ชายในฝัน' อีกสักครั้ง

คอยดูเถอะ! คราวนี้จะค้นถามความจริงว่ามาหลอกหลอนกันถึงในฝันทำไม

แต่ก้าวไปได้ไม่เท่าไรพื้นแข็งๆ ก็ลื่นหยุนจนทรงตัวไม่ได้ มือบางพยายามไขว่คว้าหาที่ยึดเหนี่ยวแต่กลับคว้าได้เพียงอากาศ ความตกใจทำให้เธอหลับตาปี กรีดร้องเสียงแหลม แล้วก่อนที่จะล้มลงไปเธอก็พบว่า อ้อมแขนแข็งแรงของใครคนหนึ่งรวบเธอเอาไว้แน่น

หญิงสาวเปิดเปลือกตาขึ้นช้าๆ แผลงอกเปลือยหนังแน่นสีทองแดงของผู้ชายคนนั้นคือสิ่งที่ได้พบ ช่วงบ่าของเขายืดยาวล้ำสัน ลำคอแกร่งเหมือนนักรบโบราณ กรอบหน้ารูปไข่มีเหลี่ยมมุมคมชัดแบบชายชาติตรีริมฝีปากหยักได้รูป จมูกโด่งมากแต่งุ้มเข้าเล็กน้อย ดวงตาคู่ นั้นคมจัด และลึกล้ำจนเธอไม่อาจถอนสายตา

อยู่ใกล้กันถึงเพียงนี้เธอจึงเพิ่งสังเกตว่าใบหน้าของเขาไม่ใช่คนไทยเสียทีเดียว แต่เหมือนพวกเลือดผสมแขกชาวเสียมามากกว่า

"บัว" น้ำเสียงคมเข้มแผ่วหวานกระซิบแผ่วเบา ก่อนที่อ้อมแขน

แข็งแรงแรงราวกับคีมเหล็กจะรวบเธอเข้ามาแนบแผงออกเย็นยะเยือกจนเธอสะดุ้ง เหลือบตาขึ้นมองหมายจะถาม แต่กลับพบริมฝีปากหยักสวยที่ประทับลงบนหน้าผากกลมมนเสียก่อน

เธอควรจะปฏิเสธหรือทำอะไรสักอย่างเพื่อต่อต้านการฉวยโอกาสของเขา แต่คงเพราะเป็น 'ความฝัน' กระทบเธอจึงยอมฟังศิระชะอยู่กับออกกว้าง ปล่อยให้ตนเองหลุดพ้นจากข้อจำกัดทั้งปวง

ในฝัน...เธอไม่ใช่ลูกสาวนักธุรกิจใหญ่ที่ต้องเก็บงำความรู้สึกไม่ให้คู่ต่อสู้อ่านเกมออก ไม่ใช่เซเลบสาวที่ต้องวางตัวดีทุกกระเบียดนิ้ว แต่เป็นเพียงผู้หญิงธรรมดาที่ต้องการความรักและสัมผัสอ่อนหวานจากผู้ชายสักคนเท่านั้นเอง

"ไปกับข้า!"

"ปะ...ไปไหนเจ้าคะ" บั้วระวงรีบตะครุบปากตัวเองด้วยความตกใจ

เหตุใดถึงพูดคำว่า 'เจ้าคะ' กับผู้ชายแต่งตัวราวกับนักรบโบราณ ขัดดาบสองเล่มไว้ที่แผ่นหลัง นุ่งเดี่ยวกระชับกาย ผมยาวรวบขึ้นเป็นมวยรัดไว้ด้วยเครื่องประดับอะไรสักอย่างที่ทำด้วยอัญมณีสีน้ำเงิน

แล้วนั้น...ดวงตาของเธอเบิกโพลงด้วยความตกใจ เธอไม่ได้อยู่ในชุดนอน แต่กำลังห่มผ้าแถบนุ่งโจงกระเบนสีน้ำตาลเข้ม เท้าเปลือยเปล่า ยืนอยู่บนพื้นดินหยาบๆ รอบข้างเต็มไปด้วยกำแพงสีน้ำตาลเกือบดำแลดูมอซอ ฝันครั้งนี้แจ่มชัดจนเธอสัมผัสถึงลมเย็นอ่อนๆ ได้ แล้วปลายนิ้วที่เคยเย็นเฉียบเมื่อครู่ก็แปรเปลี่ยนเป็นร้อนผ่าวเหมือนเขามีตัวตนจริงๆ

"คุณ...เป็นใครคะ"

เรียวกิวดำจัดเป็นปิ่นย่นเข้าหากันคล้ายไม่พอใจคำถาม ปลายนิ้วอ่อนๆ ไล่พวงแก้มนวลเบาๆ สายตายามทอดมองนั้นเปิดเผยจนหมดเปลือกกว่า 'เรา' รู้จักและสนิทสนมกัน

ตื่นเสียที่บั้วระวง อย่ายถลาลึกไปกว่านี้เลย ความกลัวเจ็บ กลัวถูกทรยศ

ทำให้เธอก่อกำแพงปิดกั้นหัวใจจากผู้ชายทุกคน ไม่เว้นแม้แต่ผู้ชายแปลกหน้า คนนี้

"บัว" เขาเอาแต่เรียกชื่อเธอด้วยน้ำเสียงแผ่วหวานจนหัวใจของเธอ วูบไหว พอแล้ว อย่าทำแบบนี้อีกเลย เธอกำลังจะพ่ายแพ้อยู่แล้ว

"เราไม่รู้จักกันสักหน่อย"

แต่ไม่เกี่วกับมือหนาที่ยกกุมหัวใจก็ทิ้งลงข้างตัว สายตาคมกริบ ตัดพ้อจนเธอรู้สึกผิดขึ้นมาคราครั้น

ราวกับว่าเขากำลังเสียใจที่เธอลืม 'ความรัก' ของเรา

แม้ไม่อยากจะเห็นเขามีสีหน้าเจ็บปวด แต่เธอซัดกลล้าลึกเกินไปแล้ว

ฝันอะไรไม่ฝันฝันว่ามีผู้ชายโบราณสะพายดาบมากอดมาจูบ บั้วระวงลองหยิกเนื้อที่แขนบังคับให้ตนเองตื่น แต่เขากลับกดแผ่นหลังเธอ จนจมเข้าไปในอกกว้าง ก่อนมัดเธอไว้ด้วยวงแขนแข็งแรงอีกชั้น

"อย่าทำแบบนี้ กว่าข้าจะได้เจอเจ้า รู้หรือไม่ว่านานหนักหนา"

สัมผัสเสียงหวานปนเศร้าทำให้เธอเงยหน้าขึ้นมอง แล้วก็ต้องเบิกตา โพล่งเมื่อผิวหน้าสีทองแดงแปรเปลี่ยนเป็นม่วงช้ำเหมือนคนที่ผ่านการต่อสู้ มาอย่างหนักหน่วง แผงอกกว้างที่เกาะกอดเธอไว้ฉ่ำขึ้นด้วยเลือดสดๆ และ เต็มสองมือจนหญิงสาวกรี๊ดร้องเสียงแหลม ผงะถอยออกจากอ้อมอกกว้าง มาหลายก้าวก่อนจะพบแรงดึงดูดบางอย่างกระชากเธอหล่นวูบลงสู่หุบเหว ที่เต็มไปด้วยหมอกหนา แล้วสะดุ้งตื่นจากนิทรอันแสนประหลาดในที่สุด

บั้วระวงควرتใจที่หลุดออกจากฝันนี้ได้ ทว่าเหตุใดกรอบตาถึงเอ่อ ไปด้วยน้ำตา เหตุใดถึงอาลัยอาวรณ์และโหยหาผู้ชายคนนั้นราวกับว่า เขาคือ 'เจ้าของหัวใจ' เช่นกัน!

ฝันนั้นทำให้บั้วระวงข่มตาไม่หลับจึงใช้เวลาหนึ่งอ่านเอกสารทางธุรกิจ จนกระทั่งเช้า ตอนที่ยังมาถึงข้างล่าง ภาควัดเพิ่งกลับมาพอดี เห็นเสื้อผ้า

หลุดลุ่ยของอีกฝ่ายแล้วเธอก็เดินไปอีกทางด้วยไม่อยากสนใจ

"ไปทำอะไรมาเนี่ยพี่วัต กลิ่นเหล้าเหม็นหึ่งขนาดนี้" ภวติตราซึ่งเดินเข้ามาสมทบตรงโถงบันไดหยอกแรงๆ "มีกลิ่นน้ำหอมผู้หญิงด้วย ไปนอนกับผู้หญิงมาแหงๆ"

"แกยุ่งอะไรด้วยยายแพร ฉันทกลับมาเหนื่อยๆ ก็หาเรื่องฉันทเรื่อย"

"แพรพูดความจริง พี่วัตไปกินเหล้า ไม่ได้ทำงานสักหน่อย"

"ดีแต่ว่าฉันท แล้วแกตื่นกรี๊ว วันๆ เอาแต่ซ้อบปิ้ง"

"พอเลยทั้งสองคน ทะเลาะอะไรกันแต่เช้าอีกล่ะยายแพร ตาวัด" ภวติเดินเลี้ยวออกมาจากทางไปห้องอาหาร พลังหันมายิ้มให้เจ้าของบ้านสาว "ตาวัดกับยายแพรกวณคุณบัวรีเปล่าคะ"

บัวระวงสายศีรษะ ยิ้มบางๆ ให้เห็นว่าเธอไม่เห็นเป็นเรื่องจริงจัง

"ถ้างั้นไปทานข้าวเข้ากันดีกว่าคะคุณบัว วันนี้หน้าสั่งออมเล็ตแบบที่คุณบัวชอบไว้ให้ด้วยคะ ทานไปคุยไป น่าจะได้บริพงานเลี้ยงเย็นนี้ให้คุณบัวฟังด้วยว่าเตรสโค้ดแบบไหน มิงานโซว์อะไรบ้าง"

พูดแบบนี้คงกะมัดมือชกให้เธอไม่อาจบิดพลิ้วงานเย็นนี้ แต่จะทำอย่างไรได้ในเมื่อรับปากไปแล้ว

"บอกเลขาฯ บัวก็ได้คะ เดี่ยวเขาจัดการเรื่องชุดให้ตัวเอง" ภวติขยับปากจะพูด แต่โทรศัพท์มือถือของบัวระวงดังขึ้นเสียก่อนจึงขอตัวเดินเลี้ยวออกมาตรงโถงหน้าบ้าน พลังยกมือข้างที่ว่างส่งสัญญาณให้คนขับอ้อมรถมารับ

"ได้ความแล้วครับคุณบัว" นักสืบที่เธอโทรไปสั่งให้ช่วยตามสืบเรื่องของแสงสุริย์เมื่อวานเย็นรีบโทรมารายงาน "คนของเราตรวจดูในทะเบียนราษฎรแล้วครับ ผู้ชายที่ชื่อแสงสุริย์ไม่มีใครไว้ผมยาว แล้วก็ไม่มีใครหน้าตาแบบแขกชาวปนาไทยหรือเป็นลูกครึ่งเลยครับคุณบัว"

"แล้วคนที่ทำงานด้านน้ำหอมล่ะคะ"

"คนของผมกำลังตรวจสอบ ขอโทษทีล่าช้าครับคุณบัว"

นักสืบบริษัทนี้ทำงานให้พ่อมานาน ตั้งแต่ตอนที่เธอถูกจับเป็นตัวประกันตอนอายุสิบเจ็ด เธอควรเรียกเขาว่าคุณลุงด้วยซ้ำ แต่พ่อกลับคำนึงเสียงแข็ง

'ให้เขาเคารพ ดีกว่าให้เขาเห็นบัวเป็นเด็กไม่รู้จักรัโตะ'

คำสั่งของพ่อคือคำขาด เธอไม่เคยเรียกผู้ร่วมงานราวกับเครือญาติ พวกเขาได้รับเกียรติจากเธอเพียงอย่างเดียวคือ 'คุณ'

บัวระวงไม่รู้ว่่าสิ่งที่พ่อสอนถูกหรือเปล่า แต่เธอก็ยึดถือคำสอนนั้นมาตลอด เธอไม่ดูถูกใคร ไม่เอาเปรียบใคร แต่ก็ไมยอมให้ใครมาข่มได้ง่ายๆ เรื่องอ่อนข้อจึงไม่ใช่สิ่งที่เธอคุ้นชิน เธอให้เกียรติผู้ร่วมงานและจ่ายราคางามสำหรับความสามารถของพวกเขา ดังนั้นคำตอบที่เธอจะได้รับจากนักสืบก็ควรคุ้มราคาเช่นกัน

"บายนี้บัวหวังว่าคงจะได้คำตอบนะคะ"

ให้รู้ไปสิว่ามีมือดีระดับต้นๆ ของประเทศจะหาตัวผู้ชายคนนั้นไม่เจอ!

บทที่ 3

ความยุ่งเหยิงจากงานทำให้เธอพลาดมือเช้าและมือเที่ยง มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่เลขชาย สาวใหญ่เดินเข้ามาพร้อมกาแฟและแซนด์วิช

"ดิฉันเตรียมชุดสำหรับเย็นนี้ไว้แล้วห้าชุดคะ ถ้าคุณบ๊วว่าง ดิฉันจะให้พนักงานที่ร้านนำชุดเข้ามาคะ"

สมกับที่เป็นเลขชาย มือดีของพ่อ สุวิมลคล่องแคล่วและรู้ใจเธอจริงๆ

"คุณมลไม่ต้องลำบากถือขนมมาด้วยตัวเองหรอกคะ สั่งผู้ช่วยก็ได้ คุณมลเพิ่งหายป่วย บ๊วเกรงใจ"

"แม่ผู้ช่วยหน้าแฉล้มนั่นทำอะไรซักซ้ำ ขนาดคุณบ๊วไม่ได้ทานอะไรตั้งแต่เช้ายังไม่รู้เลย นี่ถ้าให้ออกได้ ดิฉันจะไม่ลังเล"

"บ๊วบอกแล้วไงคะว่าบ๊วให้สิทธิ์คุณมลตัดสินใจเรื่องผู้ช่วยของคุณมลได้เลย"

"ถึงยังไงดิฉันก็ต้องเรียนให้คุณบ๊วทราบก่อน"

"ถ้างั้นบ๊วรับทราบ คุณมลไล่ออกได้เลยคะ" คำตอบของเธอทำเอาคนฟังยิ้มหน้าบาน

"ให้ดิฉันไปเอง แม่นั่นคงไม่ยอมออกง่ายๆ หลอกคะ แม่นั่น...

เป็นเด็กคุณวัตนะคะ"

"ถ้าฉันยังไม่ควรอยู่คะ ไล่ออกได้เลย ถ้าคุณวัตนะจะเก็บไว้ก็ให้ไปรับใช้กันส่วนตัว"

"ได้ยินแบบนี้ดิฉันก็เข้าใจคะ ไม่งั้นแต่แม่ไม่ได้เลย"

"ที่จริงคุณมลน่าจะบอกบัวให้เร็วกว่านี้นะคะ"

"ดิฉันเกรงใจนะคะ คุณบัวทำงานหนัก ยังต้องมาเจอเรื่องราวร้ายๆพวกนี้ ถ้าไม่เหลืออดจริงๆ ดิฉันคงไม่กวนคุณบัวด้วยเรื่องแค่นี้"

"บัวจ่ายเงินให้มาทำงาน แต่ถ้าอยากทำอย่างอื่นก็ออกไปง่ายๆ แค่นี้เอง"

"เรื่องแม่คนนั้นดิฉันจัดการเองคะ แต่ตอนนี้ทานอะไรรองท้องก่อนนะคะ ซีนเป็นลมไปล่ะก็แย่เลย"

"บัวไม่ได้อ่อนแอขนาดนั้นสักหน่อยคะ"

"ไม่ได้คะคุณบัว ถ้าคุณทำรู้ว่าดิฉันปล่อยให้คุณบัวทานไม่เป็นเวลา คุณทำจะโกรธมากนะคะ"

ลองยกพ้อขึ้นมาขู่แบบนี้ บัวระวางถึงกับจนคำพูด สุวิมลรู้ว่าพ้อคือทุกอย่าง เพียงคำพูดของพ้อไม่กี่คำก็สามารถขงการชีวิตทั้งชีวิตของเธอได้

"เรื่องเอกสารสัญญาพวกนี้ไว้ดิฉันจะอ่านและเขียนสรุปให้คุณบัวฟรุ้งนี้เข้าคะ แต่ตอนนี้ทานอะไรก่อนนะคะ"

"ถ้าบัวไม่มีคุณมลคอยดูแล บัวต้องแย่แน่ๆ ค่ะ"

นานๆ จะเห็นผู้กุมบังเหียนบริษัทอ่อนแอเป็นเด็กๆ คนที่อายุมากกว่าเลยอดยิ้มให้ไม่ได้

"คุณบัวอย่าถ่อมตัวสิคะ คุณบัวอายุแค่สามสิบ แต่ต้องคุมบริษัทคุณคนงานหลายร้อยชีวิต ฝ่าวิกฤตมาได้ตั้งหลายปี ทำได้ขนาดนี้ก็เก่งมากแล้วนะคะ พักผ่อนบ้างดีกว่าคะ"

"บัวยังหาคนเก่งๆ แบบคุณมลมาเพิ่มไม่ได้นี่คะ บัวจะพักได้ยังไง"

เห็นสาวใหญ่ยิ้มหน้าบานบัวระวงก์เบาใจ พอสอนว่าเลี้ยงคนต้องรู้จักใช้ลูกยอด้วย เพราะคนทำงานไม่ว่าอยู่ระดับใดต่างก็ต้องการคำชื่นชม และให้เกียรติว่าเป็นคนสำคัญทั้งนั้น

"ถ้างั้นดิฉันให้คนของร้านเสือกกับช่างหน้าช่างผมตามคุณบัวเข้าไปในห้องรับรองเลยนะคะ"

บัวระวงก์พยักหน้า ลูกขึ้นจากโต๊ะทำงาน กำลังจะเดินเข้าห้องรับรอง ทางด้านหลัง เสียงเรียกเข้ามาถือก็ดังขึ้น พอเห็นว่าปลายสายเป็นใคร ความหวังริบหรี่ก็ลุกโชนขึ้นอีกครั้ง

"ผมและทางทีมตามหาจนทั่วก็ไม่พบครับ นักปรงุน้ำหอมหรือคนที่เกี่ยวข้องกับวงการเครื่องหอมก็ไม่พบคนที่ชื่อแสงสุรย์เลยครับ"

"เขาอาจจะเปลี่ยนชื่อรีเปลาละคะ"

"ผมก็คิดเช่นนั้น จึงลองหาชื่ออื่น แต่ก็ไม่มีผู้ชายไว้ผมยาว หน้าตาเลียดผสมที่เป็นนักปรงุน้ำหอมเลยครับคุณบัว"

ถ้าเขาเป็นแค่คนธรรมดา นักสืบระดับพระกาฬต้องหาเจอสิ หรือเธอจะให้เวลาน้อยไป

"ถ้าอย่างนั้นบัวให้เวลาสักสองวัน คุณคงหาตัวเขาเจอ"

"ผมจะพยายามครับคุณบัว แต่ต้องเรียนตามตรงว่าผู้ชายคนนี้เหมือนคนไร้ตัวตน คนปกติก็น่าจะมีเงื่อนงำหรือร่องรอยอะไรแต่นี้ไม่มีเลยครับ ผมลองถามไปทางคุณยักษ์ก็ได้คำตอบว่าติดต่อผ่านทางอีเมลหรือไม่ก็โทรศัพท์ที่ทางนั้นจะโทรมาเอง ผมตรวจเบอร์ที่โทรมาก็พบว่ามันเป็นเบอร์เติมเงิน ลงทะเบียนเป็นชื่อหญิงสูงวัยคนหนึ่ง หญิงคนนั้นยืนยันกรานว่าใช้เบอร์นี้มานานแล้วและไม่ได้ให้ใครยืมเครื่องครับ"

คำตอบนั้นทำให้บัวระวงก์อับจนหนทาง หรือแสงสุรย์จะเป็นอย่างไรที่เพื่อนสนิทว่าไว้ ลึกลับอย่างกับ...ผี!

รถยนต์คันหรูเคลื่อนออกจากบริษัทมุ่งหน้าไปยังงานเลี้ยงการกุศล ซึ่งจัดขึ้นที่โรงแรมหรูริมแม่น้ำได้ครู่ใหญ่แล้ว แต่ในความคิดของบัวระวง กลับมีแต่ผู้ชายคนนั้น

ท่อนแขนล่ำสันทว่าเย็นเฉียบกอดกระชับร่างบางเข้ามาแนบอกกว้าง ปลายนิ้วแข็งแกร่งไล่เรียวแก้มสร้างความตื่นตระหนกทว่าวาบหวามแปลกใหม่ ขึ้นในหัวใจแห่งผาก เธอไม่เคยปล่อยให้ใครถึงเนื้อถึงตัวได้มากขนาดนี้ แต่พอเป็นผู้ชายคนนั้นเธอก็กลับไม่อาจควบคุมตนเองได้เลย

ที่หนักหนาคือเธอพบเขาเพียงครั้งเดียว แต่กลับพุ่งซ่านเก็บไปฝันถึง สองครั้งสองครา แต่ละครึ่งช่วงล่อแหลมยั่วยวนใจเหลือเกิน แล้วก่อนที่ ตนเองจะถลาลึกจนไม่อาจกู้กลับมาได้เธอก็กดมานกระจกสีด้าที่แบ่งแยกระหว่างคนซัดกับคนนิ่งขึ้นจนปิดสนิท กดโทรศัพท์หาเพื่อนสนิททันที

"ฉันไม่อยากเชื่อว่าแกจะชอบคุณแสงถึงขนาดเก็บไปฝันเลยนะบัว"

"มันไม่ใช่อย่างที่แกคิด"

"ไม่ต้องอายหรือหน้า ถ้าฉันยังโสด ฉันอาจจะเป็นแบบแกก็ได้ คุณแสง หล่อว้าวตายควายล้มขนาดนั้น"

"ฉันไม่ได้คิดอะไรอย่างนั้นสักหน่อย"

"แต่แกจ้างนักสืบออกตามหาเขาอะ"

"แกไม่เข้าใจ คือถึงแกเคยเล่นเกมต่อจิ๊กซอว์แล้วชิ้นส่วนมันหายไปไหน"

"เคย"

"แกจะหงุดหงิด อยากรู้ว่ามันหายไปไหนใช่ไหม ฉันก็เหมือนกัน ฉันแค่อยากรู้ว่าเขาเป็นใคร ทำไม่ถึงฝันแบบเดิมซ้ำๆ นักสืบมือฉกาจ ของฉันยังหาไม่เจอ แล้วเขาหายไปไหน ล่องหนได้ยังไง"

"มีทางเดียวคือแกต้องรออีกสองเดือนให้เขาติดต่อมา"

"แต่ฉันรอนานขนาดนั้นไม่ได้"

"แกคิดถึงเขาขนาดจะลงแดงเลยหรือ" สุ่มเสียงล่อๆ ของปลายสาย

ทำให้บัวระวงพ่นลมหายใจแรงๆ

"ยังจะล้ออีกนะหลิว"

"ก็ใครจะคิดแล้วว่าคนอย่างแกจะจนมุมเพราะความรัก"

"ก็บอกแล้วว่าฉันไม่ได้รักเขา ฉันแค่สงสัย"

"มันก็ไม่ต่างกันนักหรอกน่า แกถูกตาต้องใจเขาก็เลยเก็บไปฝัน
อยากรู้จัก แต่แกเป็นเจ้าของธุรกิจ จะจีบผู้ชายก่อนก็ต้องคิดหน้าคิดหลังว่า
เขาเป็นใคร มีลูกเมียรึยัง ฉันรู้จักแกมากกว่าที่แกคิดอีกนะบัว คุณแสงอาจจะ
เป็นรักแรกพบของแกก็ได้ แกไม่รู้ตัวหรอกว่าที่แกเล่ามานะโคตรโรแมนติก
เลย"

บัวระวงยังไม่อยากยอมรับว่าเธอตกหลุมรักเขา เพราะเธอไม่เชื่อเรื่อง
รักแรกพบ ออกจะเห็นเป็นเรื่องเพ้อฝันด้วยซ้ำ แต่สำหรับผู้ชายคนนี้ เธอ
กลับว่าวุ่นและฟุ้งซ่านจนไม่เป็นอันทำงานทำการ

เธอวางสายเพื่อนหลังจากนั้นไม่นาน กดกระຈกที่กั้นระหว่างคนขับ
กับคนนั่งลง ลมเย็นจากทางด้านหน้าก็พัดพากลิ่นหอมหวานแผ่อาลัยสุดซึ่ง
ติดตามมาด้วย เห็นבודี้การ์ดกับคนขับรถนั่งกันตามปกติเหมือนไม่มีอะไร
เกิดขึ้น จึงได้แต่เก็บงำความสงสัยไว้กับตัว

ที่แน่ๆ เรื่องนี้ต้องเกี่ยวข้องกับผู้ชายที่ชื่อ...แสงสุริย์!

"ป่าดีใจที่บัวมางานนี้นะลูก คิดถึงเหลือเกินแม่คุณ"

"บัวต้องมาสิคะ คุณหญิงป่าอยากเจอบัวทั้งที บัวจะไม่มาได้ยังไง"

บัวระวงปล่อยให้คนสูงวัยกว่ากอดจนพอใจก่อนยิ้มหวานประจบ

"ไม่ต้องมาปากหวานกับคนแก่เลย หายหน้าหายตาไปเลยนะเรา
ป่าโทรไปที่บ้านที่เรคุณภรณ์ก็อ้างว่าหลานติดงาน ป่ารึก็แก่แล้ว ไม่อยาก
กวนเด็กไฟแรงจะทำงาน"

บัวระวงเห็นภรณ์ยื่นหน้าเจื่อน เพราะแม่เลี้ยงไม่เคยบอกว่าคุณหญิงป่า

โทรศัพท์มาหา แต่ครั้งเธอจะหักหน้าแม่เลี้ยงกลางงานก็คงได้เพียง
ความสะใจชั่วคราวช่วยยาม หลังจากนั้นคงมองหน้ากันไม่ติด ภรณ์ยังเป็น
แขนขาที่เธอใช้ให้เป็นประโยชน์ได้จึงแสรังยิ้มหวานกลบเกลื่อน

"บัวยังจริงๆ ค่ะคุณหญิงป้า นี่ก็ได้คุณภรณ์คอยช่วยดูแลความเป็นอยู่ที่
ที่บ้าน ไม่งั้นบัวคงแย่"

"ใช่จะ คุณภรณ์นี่ช่างจัดแจง งานนี้ป้าก็ได้คุณภรณ์คอยช่วยหยิบจับ
แนะนำหลายๆ เรื่อง"

"คุณหญิงกับคุณบัวชมดิฉันกันไปแล้วค่ะ ดิฉันไม่ได้ทำอะไรมากนัก
หรอกค่ะ"

บัวระวางกับคุณหญิงรุจีสมรมองตากันต่างก็ดูออกว่าภรณ์กำลังสร้าง
ถ่อมตัว ทั้งคู่จึงเก็บปากเก็บคำ ปล่อยให้อีกฝ่ายยิ้มชื่นมื่นจนพอใจ

"มากับป้าสิลูก ป้าจะแนะนำให้รู้จักเพื่อนแม่เรา ลูกชายก็อายุรุ่นราว
คราวเดียวกับบัว คนนี้เรียนหมอกจากเมืองนอกเชี่ยวชาญลูก"

"ได้ยืนแบบนี่คงไม่พ่นจับคู่ตุนาหงั้นให้เธอแน่ "ขอบคุณคุณหญิงป้าคะ
วันๆ บัวเอาแต่ทำงาน พี่เขาก็คงอุ่นตรวจคนไข้ จะได้ต่างคนต่างทำงานดีค่ะ"

"บัวพูดขึ้นมาก็ถูก ป้าลืมนึกข้อนั้นไปเลย ต่างคนต่างยุ่งก็คงไม่มีเวลา
มีหลาน... ป้าหมายถึงไม่ค่อยได้เจอกันพอดี จังเดียวป้าแนะนำอีกคน
ทำบริษัทเกี่ยวกับซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์"

บัวระวางอมยิ้ม พยักหน้าแต่โดยดี "แล้วแต่คุณหญิงป้าค่ะ"

"ป้าห่วงบัวมากรู้ใหม่ลูก สามสิบแล้วยังไม่แต่งงาน ตาตัวแต่งงาน
ไปสักพักเมียก็เพิ่งจะตั้งท้อง ป้าก็เลยนึกถึงบัวขึ้นมา แม่เราก็ไม่อยู่แล้ว
ใครจะคอยจัดการเรื่องนี้ให้ ป้าก็เลยต้องกวนคุณภรณ์ให้ชวนบัวมางานนี้"

"บัวอยู่แบบนี้ก็สบายดีค่ะคุณป้า"

"จะดีได้ยังไงล่ะลูก มีเพื่อนคู่คิดจะได้คอยช่วยกันปรึกษา วันนี้
ป้าจะเผด็จการไม่ยอมให้บัววิตถวดแล้ว"

บัวระวงยยอมเคลื่อนตัวไปตามมารยาทสังคมที่ถูกฝึกมาเป็นอย่างดี เพื่อนของแม่นำรักทุกคน แล้วบรรดาลูกชายก็สุภาพเรียบร้อยน่าคบหา แต่ไม่มีใครทำให้เธอว่าวุ่นวายไปไหวหรือสั่นสะเทือนกำแพงในใจของเธอได้เท่าผู้ชายแปลกหน้าคนนั้นเลย

ไม่มี!

บทที่ 4

ลมเย็นริมแม่น้ำพัดพาเข้ามาต้องผิวบอบบางของหญิงสาวที่ยืนทอดสายตายุ่งริมน้ำอย่างใจลอย กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกไม้ยามค่ำลอยมากระทบขนานประสาท เธอมั่นใจว่ากลิ่นหอมนี้ไม่ได้มาจากแสงสุริย์ เพราะเธอก็รู้สึกปลอดภัยเหมือนเขาอยู่ข้างกายเสมอ แต่ตอนนี้เธอกลับรู้สึกหวาดระแวง เหมือนใครบางคนหรืออาจจะหลายคนจับตามองจากที่ไหนสักแห่ง ความกลัวทำให้เธอถอยออกจากขอบระเบียงที่วางกระถางดอกไม้ริมหน้าต่าง

แสงสีส้มจากโคมไฟส่องลงมาเห็นเพียงเงาของเธอเท่านั้น แต่เหตุใดถึงรู้สึกเหมือนตนเองไม่ได้อยู่ตามลำพัง เธอหลบกระซิบกระป๋าคลัตซ์ซึ่งมีปืนสั้นขนาดเล็กซุกซ่อนอยู่เพื่อความอุ่นใจ อย่างน้อยเพื่อนคู่ใจของเธอก็ยังอยู่

ริมน้ำตรงนี้ไม่ใช่ที่เปลี่ยว แต่เมื่อไม่มีคน อันตรายกก็เกิดขึ้นได้ เธอจึงบ่ายหน้า เดินย้อนกลับไปทางเข้าอาคารด้านใน

สัญชาตญาณระวังภัยที่บ่มเพาะมาตั้งแต่ตอนถูกลักพาตัวทำให้เธอกลายเป็นคนระแวงระวัง แต่วันนี้เธอกลับพลาด แค่อยากคิดอะไรเสียบๆ

เพียงลำพังจึงให้בודดีการ์ตรอยอยู่แถวหน้างานเพราะเชื่อว่าดูแลตัวเองได้ แต่ลืมไปว่าเธออยู่ที่แจ้งและเป็นเป้าของลูกกระสุนที่เดินทางเร็วกว่าเสียง

ช่วงขาเรียวยาวบนรองเท้าส้นสูงสีนี้วและซุดเข้ารูปสัปดาห์ยาวลงมาถึงข้อเท้าทำให้เธอเดินได้ไม่เร็วอย่างที่ใจคิด เธอเหลียวกลับไปมองเป็นระยะ แต่ก็ไม่มีใคร จึงเร่งฝีเท้าขึ้นอีก ทว่าเพราะความลนลานไม่ทันระวัง ส้นรองเท้าจึงเข้าไปติดในฝาที่ระบายน้ำ พยายามกระชากออกอยู่หลายที แต่มั่นกลับติดแน่นจนเธอเป็นฝ่ายล้มคะมำไปที่พื้นแทน

จะให้เดินผ่านล็อบบี้โรงแรมทั้งที่ไม่มีรองเท้า เซเลบสาวก็ไม่อยากตกเป็นหัวข้อสนทนาของข่าเมาท์และเหล่านักข่าวที่มาร่วมงานจึงพยายามดึงรองเท้าออกให้ได้

ทันทีที่ส้นรองเท้าหลุดออก บั้วระวงก็คิดว่าเธอควรห่วงชีวิตตนเองมากกว่าแคร์สายตาคคนอื่น แต่ก็ช้าไปเสียแล้วเมื่อร่างบางถูกอะไรบางอย่างกระแทกจากทางด้านหลังด้วยความเร็วสูงจนล้มพุบหน้าแนบพื้น

เธอเคยถูกลักพาตัวถึงสองครั้ง แต่ไม่เคยถูกกระสุนปืนเจาะร่างกายมาก่อน ไม่รู้เลยว่าวินาทีที่ร่างทั้งร่างกระตุกและขาดิกนั้นหมายความว่าอะไร รู้แต่ว่าเธอหวาดกลัวจับใจ ช่วงที่ความตายกำลังมาเยือน เหตุใดหางตาถึงเหลือบเห็นผู้ชายแปลกหน้าคนนั้นปรากฏตัวออกมาจากช่องว่างของอากาศ

"คะ...ค...คุณ!"

เธอยืนมือออกไปหมายจะให้เขาช่วย แต่...เขาคือคนที่ยิงเธอรึเปล่า? เลี้ยววินาทีนั้นเธอรู้สึกเจ็บปวดทรมานเหมือนร่างกายจะฉีกออกเป็นชิ้นๆ ไม่ใช่จากกระสุน แต่เป็นความรู้สึกจากกันบั้งของหัวใจจากการถูกคนที่รักสุดหัวใจ 'ทรยศ'

บั้วระวงไม่เข้าใจว่าเหตุใดถึงรู้สึกเช่นนี้ เขายืนตระหง่านมั่นคงกวาดสายตาไปทางขวา กางมือออกกว้างก่อนบีบเข้าหากันจนแน่น

ไม่รู้ว่าเขาทำอะไร เธอได้ยินแต่เสียงทุ้มต่ำร้องครางเหมือนกำลังหายใจไม่ออกก่อนที่จะได้ยินเสียงน้ำแตกกระจาย เธอผืนเปิดเปลือกตาหนักอึ้ง มองเขาที่เดินเข้ามาใกล้ กลิ่นหอมหวานอ่อนๆ ลอยมาพร้อมกับเรือนกายสูงใหญ่ ไม่ผิดแน่ เขาคือเจ้าของกลิ่นหอมชวนหวานให้

"บัว"

เสียงเรียกขานหวานซึ่งแสนเศร้าดังขึ้นจากริมฝีปากกระด้าง แหวดาทอดมองหม่นเศร้า ร่างสูงใหญ่คุกเข่าลงข้างตัว มีอนันต์นมาหมายจะฆ่าเธอ รีเปล่า หัวใจของเธอกระตุกด้วยความตระหนก ก่อนที่ความรับรู้ทั้งหมดจะดับวูบไป!

ปวดศีรษะคืออาการแรกเมื่อบัวระวางตื่นขึ้นบนเตียงนอนหลังใหญ่ แสงไฟสีส้มส่องลงมาแยงตาจนเธอต้องหรีดตาลงครู่หนึ่งก่อนค่อยๆ ปรับสายตาเข้ากับภาพเบื้องหน้า เพดานสีดำตรงกลางเจาะช่องทำเป็นกระจกทรงกลมสำหรับมองฟ้าสีดำทะมึน

ไอเย็นจากเครื่องปรับอากาศบาดผิวจนเธอต้องยกแขนขึ้นกอดตนเอง แล้วจึงพบว่าเธออยู่ในเสื้อเชิ้ตสีขาวตัวใหญ่และกางเกงขาสั้นสีเดียวกัน

เดี๋ยวนะ! ความจำครั้งสุดท้ายร้องเตือนว่าเธอเคยสวมชุดราตรีสีดำเข้ารูป แต่บัดนี้กลับอยู่ในเสื้อเชิ้ตตัวใหญ่ของผู้ชาย กลิ่นน้ำหอมปนกลิ่นกายชายติดอยู่บนเนื้อผ้าจนวนุ่มไหวแปลกๆ เพราะมันคือกลิ่นเดียวกับเวลาอยู่ใกล้แสงสุริย์

ความตื่นตระหนกและก่อเขินทำให้เธอลากผ่านวมขึ้นมากลุมถึงคอ เหลียวมองรอบห้องอย่างระแวง

แต่กลับพบเพียง...แมวขนปุยสีส้มนอนหมอบอยู่ที่หน้าประตู

ดวงตากกลมโตสีดำจ้องมองตาแป๋ว มันยกขาหน้าขึ้นเลียก่อนส่งเสียงเรียกร้องความสนใจดังเมี้ยวๆ บัวระวางเห็นแล้วก็นึกขำ ยันตัวขึ้นนั่งมอง

จากบนเตียง แต่แล้วก็ต้องสูดปากคงเพราะดันกดทับบริเวณช่วงเอวเข้า เธอแตะมือผ่านเสื้อเชิ้ตเนื้อดีก็พบผ้าพันแผลพันอยู่รอบเอว เธอถูกยิงไม่ผิดแน่ แต่คนที่ช่วยเธอไว้อยู่ที่ไหน

หญิงสาวพาตัวเองออกไปหาคำตอบ พลังก้มลงอุ้มแมวน้อยขึ้นมา แอบอก ลูบหลังเอาใจจนมันเคลิ้มอยู่ครู่หนึ่ง

"น่ารักจังเหมียว เจ้านายแกอยู่ไหนหืม"

มันบิดตัวอย่างเกียจคร้านในอ้อมแขนเธอ ก่อนดี้นดุกตักลงมาที่พื้น เดินลอดช่องประตูที่เปิดแง้มอยู่ออกไป หญิงสาวขยับตัวตาม ทวารังผีเท้าไว้ทัน เมื่อเห็นชุดราตรีและชุดชั้นในที่มีรอยกรรไกรตัดขาดถูกทิ้งไว้ในตะกร้าหวายข้างประตูห้อง

เพียงแค่นี้ก็ว่าเธออาจจะนอนเปลือยไร้สติต่อหน้าแสงสุริยพวงแถมก็แดงเรื่อ จินตนาการไปถึงไหนต่อไหน ความกระดากอายทำให้เท้าที่ก้าวออกจากห้องไม่มั่นคงนัก แต่คงเพราะบรรยากาศนอกห้องที่แสนแปลกตาทำให้เธอลืมความเขินอาย มัวกวาดตาสำรวจผนังปูนเปลือยสองฟากฝั่งด้วยความไม่รู้

ผนังปูนสองข้างเจาะแบ่งเป็นช่องสามชั้นวางหนังสืออย่างเป็นระเบียบ ยาวไปจนสุดทางเดินทั้งสองฝั่ง ค่ะเนแล้วจำนวนหนังสือน่าจะอยู่ในหลักพันเล่ม เธอสู่มหยิบออกมาเล่มหนึ่งก็พบว่า เป็นหนังสือภาษาอังกฤษปีที่ตีพิมพ์คือหนึ่งร้อยปีก่อน และอีกหลายเล่มที่หยิบออกมาดูก็มีอายุยาวนานไม่ห่างจากกันนัก ดูเก่าคร่ำแต่สภาพยังดูดี หนังสือเก่าที่สภาพสมบูรณ์เหล่านี้ น่าจะแพงมากทีเดียว

บางเล่มเกี่ยวกับหลักกลศาสตร์ บางเล่มเกี่ยวกับโครงสร้างทางวิศวกรรม บางเล่มก็เป็นหนังสือด้านโครงสร้างร่างกายมนุษย์ ระบบไหลเวียนโลหิต ขณะที่อีกหลายเล่มเกี่ยวกับดอกไม้และการบำบัดด้วยกลิ่น

ไม่ผิดแน่ ต้องเป็นแสงสุริย!

ความตื่นเต้นดีใจอัดแน่นอยู่ในอก ไม่รู้ตัวเลยว่าเธอหลุดยิ้มออกมา ด้วยซ้ายามนึกถึงดวงหน้าคมเข้มและเรือนกายสูงใหญ่ที่เคยพบกันในฝัน

บัวระวงสาวเท่าก้าวลงบันไดโค้งทำด้วยกระจกใสลงไปยังชั้นลอย ผั่งทั้งสองฝั่งยังคงเจาะช่องไว้ว่างของที่ระลึกหน้าตาแปลกๆ จากทั่วโลก ก้าวลึกเข้าไปอีกจนสัมผัสถึงไอเย็นเฉียบจากเครื่องปรับอากาศ เธอก็พบว่า ผั่งนั้นเปลี่ยนมาวางขวดโหลขนาดใหญ่ ซึ่งต้องสัตรีขนาดเล็กอย่างพวกแมงมุมหน้าตาแปลกประหลาด ผีเสื้อสีสวย ดอกไม้สีแปลกตา พอเลี้ยวซ้ายไปตามทางก็พบโถงกว้างทรงกลมล้อมไว้ด้วยชั้นวางหลอดทดลองสารพัดชนิดเหมือนแล็บวิทยาศาสตร์ที่เคยเห็นในหนังสือไฟอย่างโรยอย่างนั้น

"ตื่นแล้วหรือ" เสียงเข้มดังขึ้นจากทางด้านหลังซึ่งใช้ผั่งทำเป็นประตูกลเข้าไป เธอจ้องหน้าเขาอย่างก้อเขิน รับคำเสียงสั้น

"ค่ะ"

ทั้งสองยืนประสานสายตากันเนิ่นนาน แปลกที่วูบหนึ่งเธอรู้สึกเหมือนว่าดวงตาของเขาเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้ม แต่เพียงไม่นานก็กลับมาดำจัดดังเดิม สงสัยเธอจะคิดฟุ้งซ่านไปเองกระมัง เธอจึงจ้องตาเขาต่อ กระทั่งแมวสีส้มตัวเล็กร้องเหมียวๆ มองซ้ายขวาคล้ายจะถามว่าหนุ่มสาวคู่นี้ทำอะไรกันอยู่ เหตุใดไม่คุยกันสักที

"กลับไปทีของเจ้า...เจ้าขหนูน" เขาโบกมือไล่ แมวสีส้มถึงกับย่นหน้าก่อนเดินนวยนาดจากไปด้วยท่าทีองๆ "ยังเจ็บแผลอยู่ไหม"

"นิดหน่อยค่ะ"

สายตาที่เขากวาดมองไปทั่วร่างไม่ได้หยาบคายหรือหื่นกระหาย แต่เต็มไปด้วยความห่วงใย กระนั้นเธอก็อดยกแขนขึ้นกอดปิดบังเนื้อตัวจากสายตามกริบไม่ได้ ไม่มีชุดชั้นในติดกายแบบนี้เขาคงเห็นไปถึงไส้ถึงพุงแล้วกระมัง

"เจ้าไม่จำเป็นต้องอายข้า"

เธอยืนหน้าชั้นสภานัยน์ตาดำจัดที่กำลังระบายรอยยิ้มอ่อนโยน ความรู้สึก วูบวาบพลั่วไหวรากับมีผีเสื้อกำลังเรียงระบำอยู่ในห้อง เธอไม่รู้จักความรู้สึก นี้แล้วก็ไม่รู้ว่าจะต้องรับมืออย่างไร จึงเสด็จตบทเสียต้อง

"ทำไมฉันมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะคะ"

"เจ้าอยากเจอข้าไม่ใช่รี"

'เจ้า' กับ 'ข้า' อีกแล้ว เหตุใดเขาถึงใช้สรรพนามอย่างกับ...คนโบราณ! ความคิดนั้นทำให้ความระแวงสืบคลานเข้ามาเกาะกุมหัวใจ ความวูบไหว เริ่มพราเลือนหายไป นัยน์ตากลมโตหันกลับมาจ้องอีกฝ่ายอย่างค้นหาแทน ใครบอกเขาว่าเธออยากพบ? คุณยักษ์? แต่ก็ไม่น่าใช่ บุษยามินตรา บอกว่าคุณยักษ์ติดต่อเขาไม่ได้ แล้วเขารู้ได้อย่างไร

"ข้ารู้ได้อย่างไรไม่สำคัญ"

เรียวก็สวยโค้งขึ้น ประกายตาสดใสเปลี่ยนมาเป็นคาดคั้น "คุณอ่านใจฉัน ได้ยังไง"

"ก็เตาไม่ยากไม่ใช่รี"

นอกจากทำตัวลึกลับแล้ว เขายังใช้คำพูดคำจาและสำเนียงแปร่งประหลาด รวากับไม่ใช่คนยุคนี้ แต่ถามไปเขาก็คงเลี่ยงคำตอบเหมือนเมื่อครู่อยู่ดี

"จำได้ว่าฉันถูกยิง ก่อนสลบไปคุ่นๆ ว่าฉันเห็นคุณ คุณช่วยฉันไว้หรือว่าเป็นคนที่จะฆ่าฉันกันแน่"

"ข้าจะฆ่าเจ้าทำไม เก็บเจ้าไว้ดูเล่นข้างกายข้า...ไม่ดีกว่ารี!"

ลุ่มเสียงล้อเลียนเหมือนเห็นเธอเป็นเด็กเล็กๆ ทำให้หญิงสาวซักสีหน้า

"ก็ก่อนสลบฉันเห็นแต่คุณ ไม่เห็นคนร้ายนี่คะ"

"หากข้าเป็นคนร้าย ท่านมมฯ คงพาตัวเจ้าลงนรกไปแล้ว" น้ำเสียง ยามเรียกขาน 'ท่านมมฯ' พังดุสนิทสนมจนบั้วระงวงรู้สึกสะท้านเยือก "ข้าไม่ได้ สนิทกับท่านมมฯ ไม่ค่อยถูกกันด้วยข้า"

ไม่ถูกกับมบาลเนียนะ เธอหุเพี้ยนหรือว่าเธอตายไปแล้วกันแน่

"ข้าช่วยเจ้าเองกับมือ จะตายได้อย่างไร!"

หญิงสาวผงะถอยจนแผ่นดินหลังชนกับขอบโต๊ะไม้ที่ตั้งหลอดทดลอง
นับสิบๆ หลอดจนพวกมันเริ่มเอียงกระเท่เร่ แต่แล้วจู่ๆ มันกลับค้างอยู่
กลางอากาศแบบนั้น เป็นเขาที่ยื่นมือจับต้นแขนหญิงเธอให้ยืนตามเดิม

"คุณทำได้ยังไง" เธอละล้าละลักถาม

"ก็ไม่ใช่เรื่องยากอะไร"

คำตอบแสนมั่นใจในตัวเองและสีหน้ายโสทำให้เธอรู้สึกหม่นไส้

"คุณเป็นนักมายากลหรือคะถึงหยุดของพวกนั้นได้แล้วก็อ่านใจฉัน
ได้ด้วย"

"แล้วแต่เจ้าจะคิดเถอะ"

"สรุปคือจะไม่บอก" เธอถามกวนๆ แต่เขาไม่ตอบ "เรื่องนี้ไว้ก่อนก็ได้
งั้นคุณบอกมาสิคะว่าคุณไม่ได้ยิงฉัน แล้วใครยิง"

"พวกกระจอก อย่าไปใส่ใจ"

"แล้วถ้าฉันถูกยิงจากพวกกระจอก ทำไมฉันถึงอยู่บ้านคุณ ไม่ใช่
อยู่โรงพยาบาล"

"ข้าเป็นคนผ่าเอากระสุนนั้นออกเอง"

"อะไรนะคะ คุณผ่ากระสุนเอง?"

"แปลตรงไหน" น้ำเสียงหยิ่งยโสดังออกมาจากริมฝีปากหยักสวย
จนเธอแปลกใจว่ามีอะไรที่เขาทำไม่ได้บ้าง "ข้าเป็นมาแล้วหลายอย่าง
หนึ่งในนั้นคือเป็นหมอ"

เขาอ่านใจเธอออกหรือว่าแค่คาดเดาสุ่มๆ ไปอย่างนั้นเองกันแน่

"เคยเป็น? หมายความว่ายังไงคะ"

"ข้าเคยเป็นหมอ แต่ก็นานมาแล้ว เจ้าไม่เข้าใจตรงไหน"

มิน่าละบนชั้นหนังสือถึงมีหนังสือการแพทย์หลายสิบเล่ม ตอนแรก
เธอนึกว่าเขาวางประดับไว้เก๋ๆ เสียอีก

"ข้าอ่านพวกนี้จนหมดแล้ว หากเจ้าสนใจหนังสือพวกนั้นจะหยิบไปอ่านก็ได้"

เขาอ่านใจเธอได้จริงๆ ด้วย ต่อให้อ้างว่าเขาก็ไม่มีทางเดาถูกฝังว่าเธอคิดอะไรแบบนี้

"คุณเป็นคนหรือเป็น...ผี"

ร่างสูงก้าวรวดเร็วก็ประชิดถึงตัวเธอ ก่อนวางท่อนแขนแข็งแรงดักเธอไว้ทั้งสองข้างจนร่างเพรียวบางแทบจมลงไปให้อ้อมกอดของคนตัวใหญ่

"ข้ายืนหายใจตัวเป็นๆ อยู่เช่นนี้ แล้วจะเป็นผีได้อย่างไร"

"แต่คุณตัวเย็นเฉียบนี่คะ"

"ข้าตัวเย็นแบบนี้มานานแล้ว"

"ทำไมล่ะคะ"

"เจ้าจะหาคำตอบอะไรจากสิ่งที่ข้าเองก็ตอบไม่ได้"

คำถามที่หลงเหลือไว้ซึ่งงักอยู่ตรงริมฝีปาก เพราะวงแขนลำสั่นกระชับเธอเข้ามาแนบอก ไอเย็นเฉียบจากเนื้อตัวหั่นแน่นทำให้เรือนกายนุ่มนวลสั่นสะท้าน ดวงตากลมโตแว่วอนไม่ให้เขาเอาแต่ใจและถือโอกาสรังแกเธอ

"อย่างแล้ว...ข้าไม่มีวันทำร้ายเจ้า"

เขาซ้อนร่างแข็งที่ขึ้นกระชับวงแขนลำสั่น พาลัดเลาะจากเส้นทางคิดเคี้ยวกลับขึ้นถึงห้องนอนจนกระทั่งแผ่นหลังของเธอแทบบนฟูกหนานุ่มสีด้าแล้วนั่นแหละ ร่างแข็งที่อึ้งขยับเขยื้อนได้

"ทำไมเมื่อกี้ฉันขยับเขยื้อนร่างกายไม่ได้...คะ"

"เพราะข้าต้องการเช่นนั้น" ดวงตากลมโตส่อแววเอาเรื่องของเธอทำให้ริมฝีปากหนาคลี่ออกเป็นรอยยิ้มอบอุ่น ปลายนิ้วแกร่งเขี่ยลูกผมขึ้นทัดหู กระไอเย็นเฉียบจากปลายนิ้วทำให้เธอไหวสะท้าน

เธอเกลียดความมูวบบบขึ้นๆ ลงๆ เกลียดความอ่อนแอนี้เหลือเกิน

"ความรู้สึกที่เจ้ามีต่อข้าเป็นเรื่องสวยงาม หาใช่ความอ่อนแออย่างที่ว่า"

เจ้าคิด"

"อย่าแอบอ่านความคิดของฉันได้ไหมคะ มันผิดมารยาท"

"แล้วการที่เจ้าแอบจ้างนักสืบตามหาข้า เรียกว่าผิดมารยาทรีเปล่า"

"ก็...ก็ฉันฝันถึงคุณหลังจากเราเจอกัน ได้กลิ่นหอมแปลกๆ ทุกครั้ง แล้วแต่ละครั้งก็ฝันแบบเดิมๆ ฉันไม่ชอบอะไรที่หาคำตอบไม่ได้ ก็เลย... จ้างนักสืบ แต่พวกเขาหาคุณไม่เจอ"

"ถ้าข้าไม่ต้องการให้เจอ พวกนั้นก็ไม่มีวันเจอ"

"ไหนบอกว่าไม่ใช่ผีเงอะ ทำไมทำตัวลึกลับอย่างกับผี"

"ข้าไม่ใช่ผี ชื่อนั้นข้ายืนยันได้"

"แล้วทำไมคุณถึงรู้ว่าฉันตามหาคุณ"

"ไว้หายดีแล้วข้าจะเล่าให้ฟัง นอนเถอะ ข้าจะอยู่เป็นเพื่อน"

คำว่า 'อยู่เป็นเพื่อน' ของเขาคือการเอนตัวลงนอนข้างๆ ยื่นแขน ออกมารวบเธอไว้ในวงแขนแข็งแรง กตศรัทธาให้เธอซุกลงกับอ้อมอกกว้าง ท่ามกลางการตื่นขลุกขลักอันไร้ประโยชน์ ก่อนจะลงโทษความตื้ออืดของเธอ ด้วยจุมพิตบนหน้าผากแรงๆ หนึ่งที

"นอนเถอะ...บัว"

เพียงแค่นี้คำเปลือกตาก็หนักอึ้งจนไม่อาจฝันลึบตาได้อีก เหตุใดเธอถึงรู้สึกอบอุ่นทั้งที่เนื้อตัวของเขาเย็นเฉียบ แล้วเหตุใดเธอกลับหลับเต็มตาโดยไม่รู้สึกหวาดระแวงทั้งที่เขาคือคนแปลกหน้าด้วยซ้ำ!

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622801.html>